

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

Ο ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΟΣ ΕΛΛΗΝ!

Του κ. Θεοχ. Σιώζου

«Όταν ο κίνδυνος εύρίζεται (επί θύραι), δεν πρέπει να σκέπτεται κανείς τίποτε άλλο παρά την Πατρίδα. Η Ένωσις όλων των τέκνων της είναι η προϋπόθεσις της σωτηρίας της»

Ε. Νταλαντιέ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ Κύπρος μας έκολύμβησε στο αίμα. «Φωτιά, δρεπάνι, τρόμος». Τα άγαρηνά σίφη από τις τουρανικές στέπλες εξαπέλυσαν άνανδρο και άπρόκλητο έπίθεσιν έναντιον της μεγαλονήσου και έσπειραν τον θάνατο, τον όλερθο και τον έξυδραποδισμό. Βαρβαρότητες και φρικαλεότητες και ωμότητες τουρκικής έμπνεύσεως και έκτελέσεως.

Και οι «ελεύθεροι» και «πολιτισμένοι» λαοί έβλεπαν με άπάθεια την άσιανή όρδη να καταρακώνη τις Άξίες, το Δίκαιο, την Ηθική και τον Πολιτισμό...

**

Η ΜΗΤΗΡ Έλλάς εύρέθη σε δραματικό κλοιό. Έζησαμε οι Έλληνες υπερθεμασμένοι τις πατριωτικές μας έκρήξεις, αλλά και λυσσώντες από όργη τους τραυματισμούς της έθνικής μας άξιοπρεπειάς. Ποτέ ή άσιανή όρδη δεν ήμπορεί να είναι ούτε «κατ' ανάγκην φιλική». Δότι, όσο θα είσ-

χωρή ή βαρβαρική ύπόφυσις της Άσίας στο ύπογάστριο της Ευρώπης, θα ύφίσταται ό κίνδυνος γαγγραινώδους μόλυνσεως.

Η Τουρκία πρέπει να σβήση...

**

Σ' ΑΥΤΕΣ τις δραματικές στιγμές δείχνουμε οι Έλληνες την μεγαλωσύνη μας, Κυριαρχημένοι από το πάθος να θυσιάσωμε και την ζωή μας άκόμη δια να υπερασπισθούμε την Άγία Πατρίδα μας, έγερθήκαμε ως ΕΝΑΣ άνθρωπος. Και προτίσσομε τ' άρσενικά μας σιγήθια φρουρούς της έθνικής τιμής.

Έκερδίσαμε έτσι από την δίνη, στην όποία εύρεθήκαμε, μία πλατειά παραδεδομένη Ηγεσία, την συνέωσιν σε εύρύτατο φάσμα των πολιτικών μας δυνάμεων και κυρίως την συναδέλφωσιν του περιουσίου Λαού μας.

Μεγαλουργός, πού είσαι, Έλλην, έτοιμος δια νεε. Πλαταίες και Σαλαμίνας.

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΜΑΣ Κ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΥΖΟΒΙΤΗΣ

ΑΝ΄ΞΑΡΤΗΤΩΝ των λόγων, πού ύπηγόρευσαν την άπόλυσιν όλων των νομαρχών (ίσως θα ήμπορούσε να έξετασθ ή κάθε περίπτωση μεμονωμένως και να μη είναι άθρόο το μέτρο), άληθές είναι ότι ή Χαλκιδική έχασεν έναν Νομάρχη ζωντανό, θερμουργό, δραστήριο και ούσιαστικό, πού την άγάπησε σαν δευτέρα του πατρίδα και την ύπηρετησε με όλες τους τις δυνάμεις.

Ο κ. Χρήστος Βυζοβίτης έβαλε σε τάξιν και ώργάνωσε τον διοικητικό μηχανισμό της νομαρχίας μας, καταπίσθηκε έπιτυχώς με όλα τα μεγάλα προβλήματα του τόπου μας, παρεβίασε τα στενόφυχα γραφειοκρατικά πλαίσια και έδωσε λύσεις ούσιαστικές στα έμφανιζόμενα θέματα, ένέπνευσε δέ δημιουργικό παλμό στις δημόσιες ύπηρεσίες και κατηύθυνε την δραστηριότητα του δημοσιούπαλληλικού κόσμου στην όρθή και άποδοτική έξυπρέτησιν του Λαού της Χαλκιδικής.

Κυρίως όμως ποέπει να έξαρθ ή αντίληψις του περί του τρόπου έξυπηρετήσεως του κοινού. Έγκρέμισε τα καθιερωμένα προγράμματα και ώράρια και άνωρισε διάπλατα τις πόρτες στην διάθεσιν του Λαού. Πάντοτε ή Νομαρχία και οι ύπηρεσίες της ήσαν στην ύπηρεσία του πολίτου. Ο ίδιος δέ άκαταπόνητος μετέβαινε στα χωριά μας δια να σχηματίση άσφαλή είκόνα και να δώση σωστή επί τόπου λύσιν.

Άγάπησε με πάθος τον Λαό της Χαλκιδικής. Άλλά και Έκείνος άγάπησε με άνυπόκριτο θαυμασμό τον Νομάρχη του, τον Όποιο, ότου και αν εύρίσκειται, θα συνοδεύη πάντοτε με εύχες και την εύγλωσσύνη του.

ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ το άστυνομικό δελτίο αναφέρει πνιγμούς ανθρώπων. Και βασική αίτια είναι ή άγνοια κολυμβήσεως.

Είναι κρίμα να χάνονται τόσο Έλληνες, διότι δεν έμαθαν κολύμπι. Από παντού μας περιβάλλει θάλασσα, είμαστε δέ κατ' έξοχήν ναυτικός Λαός.

Δεν θα πρέπει να διδάσκει στα σχολεία αυτό το κολύμπι;

ΝΑ ΕΠ.ΒΑΛΛΩΝΤΑΙ ΚΥΡΩΣΕΙΣ

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ των παραλιακών χώρων καθαρών είναι μέλημα του συγχρόνου Κράτους πού στηρίζει πολλές έλίπδες στην ανάπτυξιν τουρισμού. Είναι όμως και ύποχρέωσις του πολίτου. Διότι θα πρέπει κάποτε να συνηθίσωμε να έκπληρώνωμε, χωρίς την επέμβωσιν των κρατικών όργάνων, τα καθήκοντά μας, με συνέπεια και εύσυνειδησία.

Αυτή άκριβώς την έννοια άποδίδομε, όταν ριπώμε το σύνθημα «καθαρές παραλίες». Και, όπου δεν έκδηλώνεται διάθεσις ύπακοης, να έπεμβαίνη ή άστυνομική αρχή και να έπιβάλη κυρώσεις, όπως όρθότατα έπραξεν έναντιον ώρισμένων άδιορθών τύπων πού έρρύπαναν την παραλία Γερακινής.

Τό ίδιο πρέπει να ίσχύση και δι' όσους πλένουν τα πλοίαρά τους κοντά στην άκτή, δια να άποτραπή ή ρύπανσις της θαλάσσης.

ΝΑ ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΙΣΘΗ Ο ΔΡΟΜΟΣ

ΣΤΟΥΣ ΜΠΑΞΕΔΕΣ της Γαλατίστης στον δρόμο πρδς την Θεσσαλονίκη, ύπάρχει μία γέφυρα. Στενή κι' έπικίνδυνος ή γέφυρα αυτή είναι πανίς δια τους όδηγούς αυτοκινήτων. Δεν έχει έπαρκή όσατότητα ούτε από την μία ούτε από την άλλη πλευρά.

Πιο πέρα απ' αυτή, στο 340 χιλιόμετρο,

Συνέχεια εις την 4ην

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Του Σεβ. Μητροπολίτου Κασοδρείας κ.κ. ΣΥΝΕΣΙΟΥ

«Κύριε, μακροθύμησον επ' έμοί»

άδύνατον να κρατηθ ή κανείς άστυρωδς επάνω στην ήθική γραμμή. Είναι άδύνατον να έκτελ ή κανείς τα ήθικά καθήκοντά του άμέμπτως. Και πρδς τον Θεόν άμαρτάνομε και πρδς τους συνανθρώπους μας. Κάποια άντιπάθεια, κάποια παρεξήγησις, κάποια εύαισθησία, κάποια εύθιξία, κάποια όργη, κάποιο έπιπόλαιον και άκατανόητον πείσμα μας έξωθούν εις πράξεις άνεπιτρέπτους. Και αυτόι αι πράξεις συνιστούν και έννοχήν ένώπιον του Θεού, διότι είναι όλοφάνερη προσβολή του ήθικού νόμου, πού εκείνος έχει νομοθετήσει δια της συνειδήσεως και πρδ παντός δια των Άγίων Γραφών.

Αυτών άκριβώς των ήθικών άσχημιών ή διαγραφ ή, και ή έγκατάστασις σχέσεων όμονοίας και εύταξίας μεταξύ μας, ήταν ό σκοπός του έρχομου του Κυρίου εις την γην. Ός μέθοδον δέ διαγραφής και διορθώσεως εισήγαγε την συχώρησιν. Τήν άποδο

χήν της μεταμελείας των πταισάντων. Αυτό μας ύπογραμμίζει το μακρόθυμο χάρισμα του χρέους από τον Αύθέντη. Μα πρέπει να προηγηθ το αίτημα του πταιστού. «Κύριε, μακροθύμησον επ' έμοί.» Άνογνωρίζω, δι έσφαλα, ότι έζημίωσα, σε έλύπησα. Σοδ ζητώ συγγνώμην. Πόσον όμως άσυνήθιστο είναι τοϋτο, πού έκανε ο δοϋλος της παραβλήης! Είμεθα ό λοτελώς άπρόθυμοι να άναγνωρίσωμε τα λάθη μας. Νομίζομε, ότι τα λάθη τα έχουν κάνει άλλοι εις βάρος μας και όχι έμεις. Και στις περιπτώσεις άκόμα πού τα γεγονότα βοοθν, έμεις βροντοφωνοϋμε τα αντίθετα. Άλλά και αν δεν μπορούμε να δικαιοώσωμε τον εαυτό μας και πάλιν έπιμένομε στην άμεταμέλιά μας. Μας φαίνεται, ότι αν άναγνωρίσωμε, ότι σφάλμα, θα έξευτελισθοϋμε όλοτελώς. Πόσον πλανώμεθα. Δεν ύπόνομε άκόμα ύποβλητικώς, πλεονάξιος, πού ήμεις, από

«κείνον, ό όποιος έχει το πάθος να άνογνωζη, ότι έπταισε και να ζητή συγγνώμην. Έκτός του έξωτερικού ήθικού του μεγαλείου, χαρίζει εις την συνειδησίον του ειρήνην και γαλήνην. Κανένας δεν είναι περισσότερον ψυχικά ήσυχος και χαρούμενος από τον άνθρωπο, πού άνε γνώρισε τα λάθη και έβγαλε με ένα γενναίο τράβηγμα το δηλητηριασμένο βελος της έννοχής από την καρδιά του. Και αυτόι άκόμα οι κατηγορούμενοι δια βαρύτατα παραπτώματα, αν κατά την άπολογίαν των εις το δικαστήριον άναγνωρίσουν την έννοχήν των και ζητήσουν συγγνώμην, αίσθανονται άνακουφισμένοι. Με κάποια ψυχραιμία δέχονται την καταδίκη τους. Θα τους ήταν άβάσταχη ή καταδίκη τους, αν έπιπροσθέτως είχαν και το άσίγαστο μάλωμα από την συνειδησή τους. Τέτοιες περιπτώσεις παρουσιάσθησαν εις δικές των τελευταίων καιρών. Το φαινόμενον διδάσκει, ότι ή αίτησις συγχωρήσεως είναι μια πειστική ανάγκη της ψυχής. Μεταξύ των νευρωτικών περισσότεροι προέρχονται από κείνους, Συνέχεια εις την 4ην σελίδα

Βιβύτατα χρωσμένος ήταν ό δοϋλος της σημερινό αναγνωσθείσης παραβλήης. Όφειλε πολλά εις τον αυθέντην, ό όποιος τον χρησιμοποίησε εις την ύπηρεσίαν του. Το πώς βρέθηκε τόσο καταχρεωμένος, δεν το γνωρίζομε. Ίσως τονίζεσαι το μέγα χρέος, δια μας γίνη γνωστό, ότι και ό καθένας μας είναι πνιγμένος στο χρέος ένώπιον του Θεού έξ αίτίας των άνομιών του. Έν πάση περιπτώσει το χρέος ήτο άνεξόφλητον. Μόνον μία έλίπις τακτοποίησης ύπήρχε. Η διαγραφή του. Αυτό άκριβώς έκαμε και ό μεγαλόφρων δανειστής, ό άνθρωπος τοϋτος ό καταπλήσων με την ήρωϊκήν άφιλαργυρίαν. Άς σταθοϋμε έμεις όμως εις το αίτημα: «Κύριε, μακροθύμησον επ' έμοί.» Τήν παραβλήην ό Κύριος την άυτοσχεδίασε και την έδίδαξε με δύο σκοπούς. Πρωτον να άναγνωρίζομε τα σφάλματά μας και να ζητούμε συγγνώμην. Και δευτερον να διδωμε προθύμως συχώρησιν. Άς πάρουμε το ποϋτο. Να άναγνωρίζομε τα σφάλματά μας. Όλοι μας είμεθα άνθρωποι και όχ άγγελιοι. Τοϋτο σημαίνει ότι είναι

